

„Stajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstro-Ogrsko; za celo leto 3 krome, za pol in četrt leta razmerno; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računajo naročnino z ozirom na visokost poštnine. Naročnino je plačati naprej. Posamezne številke se prodajajo po 6 vin.

Uredništvo in upravnistvo se nahajata v Ptuju, gledališko poslopje št. 3.

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopiše se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inserterov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 1.

V Ptuju v nedeljo dne 5. januarja 1908.

IX. letnik.

Somišljeniki pozor!

V nedeljo, dne 5. prosinca 1908 ob 3. uri popoldne vsi vrši

v Vindič-Blodnikovih gostilni v Leskovcu

veliki kmetijski shod.

Občani! Kmetje! Pridite vsi, da pokažete trdno voljo, izpremeniti žalostni položaj kmetijskega stanu. Možeje in žene! Pridite v polnem številu!

Naprej v novo leto!

Mi vstajamo, — in vas je strah!
(A. Askerc.)

Silvestrova noč nam je poročila nepoznano dete. Skromno ime nosi to dete: „Leto 1908“.

Kaj postane iz tebe, ti mlado novo leto? Kaj nam prineseš? Kako se bomo poslovili od tebe, kadar pride zopet Silvestrova noč in te pahne v prepad pozabljenja? . . . Odgovora na ta vprašanja ni! Kaj smo vedeli lansko novo leto, kako se bode izvršilo in dokončalo? Z veseljem smo ga pozdravili in nismo vedeli, da nam prinese odprte grobove. Solzne so bile naše oči in nismo vedeli, da nam prihaja is sreča. . . Večna je božanska modrost. Ali najveličastnejše dejstvo je, da ne vidimo v bodočnost. Znanost nam prodira neznanje kraje, tisoče metrov nad zemljico plovejo zrakoplovi s človeškimi bitiji in tisoče metrov pod morjem išče človek novosti. Daleč, daleč seže naš um in s ponosom se ozremo na jekleno delo, ki ga vstvarja človeški duh z vsakim dnevom. Ali, — par metrov daleč brli naša svetilka, kadar iščemo v globokem rudniku skrivnih zakladov, — pa naprej? Kaj je naprej? Kakšno bodočnost doživimo? Kaj nam prinese novo, mlado leto?

Ni odgovora! Pa vendar: — vsega, vsega nam bode prineslo, — veliko trpljenja in malo sreče, veliko solz in malo smeha, malo tihega razkošja! Morda nas čaka v senci večera že

večna smrt a svojo koso, — morda te pozdravljamo zadnjič, ti novo, mlado leto. . .

Ali kaj to! Dolžnost nam je, da korakamo svojo ravno pot naprej. Ne zapusti nas, navdušeni napredni pogum, — ne ugasnite, avilte baklje naših ciljev! Romar je človek, večni romar. ki tava skozi temno noč. Mrak in groza ga obdajata, ali pred sabo vidi svitlo malo lučico, ki ga navdaja z novim pogumom, kakor je navdajala zvezda-vodnica svete tri kralje. . . Naj izpade novo leto kakor hoče, — mi ostanemo zvesti svojemu prepričanju, mi držimo svojo besedo! Kar smo bili, kar smo delali, trpeli, žrtvovali leta 1907, to storimo in bomo i leta 1908. . .

In zdaj k našemu letu in naši stranki. Lansko leto ob novemu letu smo napravili iz 14-dnevnega lista tednik. Mislili smo, da bomo veliko naročnikov izgubili, da bodejo troški preveliki in da nam morda ne bode mogoče, ustreči svojim željam ter željam naših somišljenikov. Ali šlo je! Veselo pričemo dejstvo, da nismo izgubili nobenega naročnika, pač pa da smo jih mnogo pridobili. V krajih, kjer je vladal doslej najtemnejši klerikalizem, kjer ni ljudstvo drugega verjelo, nego besedi črnega hujskanja, smo pridobili odjemalcev — daniti, prav občutno se je pričelo daniti! Število naših odjemalcev in prijateljev se je povečalo. Luč se ne da premagati, — čimtemnejša je noč, temsvitljeje nam vstaja sonce! Letos nočemo napraviti, da bi naš „Stajerc“ več kot 1 krat na teden izhajal. Veliko je prijateljev, ki bi ga sicer tudi 2 ali 3 krat na teden odjemavali in radi tistih par krajcarjev plačevali. Ali mi vemo, da pretežna večina kmetov, delavcev in obrtnikov nima časa, da bi vsak drugi ali tretji dan časopise čitala. Le v nedeljo si zamore trpin košček časa vzeti, da bere, da se podučuje, da izve, kaj se godi po svetu. In zato ostane „Stajerc“ tudi v bodoče le tednik. Vsak teden enkrat bode izhajal, vsako nedeljo bode priletel v vaše roke in vam prinašal novice, ki se gode širom sveta in se

boril za vaše interese, — tudi naprej v brezobzirnem govoru. Ne, mi ne odnehamo! Kar smo bili, ostanemo tudi zanaprej! Bič za sovražnike, šiba za oškodovance ljudstva in zagovornik ljudskih težej, zagovornik vseh tistih, ki poznajo žulje in glad in revščino in poštenost. . .

Prva naša naloga nam bode tudi v tem novem letu, da podučujemo ljudstvo v gospodarskem oziru. Vse prazne besede so figo vredne, vse politične stranke naj vrag vzame, ako se kmetijski gospodarski položaj ne zboljša. In zato smo si priskrbeli tudi za novo leto ojstre krtače, da očistimo vse tiste, ki ribarijo v kalnem. Ali tudi v drugem oziru bomo delali. Podučljivo kakor zabavno. Da pripravimo ljudstvu urico zabave, objavljali bomo lepe povesti. Torej z eno besedo: Kar smo bili, to ostanemo! Mi obljubujemo, da bomo tudi v novem letu svojo dolžnost v vsakem oziru storili. Ali storijo naj jo tudi naši odjemalci! Čim več naročnikov, tem več vsebine, tem večjo obliko dobi „Stajerc“! Čim več sodelavcev, tem več dela se bode storilo! Zato pa: vsi na krov! V vsaki kmetijski, delavski, obrtniški hiši mora biti „Stajerc“, vsak somišljenik naj nabere vsaj še enega naročnika in število „Stajerceve“ armade bode podvojeno. . .

S takimi željami razpošiljamo prvo številko našega 9. letnika. Mi za vas in vi za nas! Ako postane „Stajerc“ velik in razširjen, potem ste lahko vi na to ponosni. Mi pa bomo na vas ponosni.

Naj bi nam bilo novo leto milo! Naj bi vsakdo doživel mnogo sreče! Ali naj bi se v prvi vrsti vsemu delavnemu ljudstvu na bolje obrnilo! To so naše želje!

Ali želja sama je premalo. Treba dela! Na noge torej, naprednjaki, združujte se, delajte, da postane enkrat beseda resnična, ki jo vižemo mračnemu sovragu v obraz:

Mi vstajamo, — in vas je strah! . . .

Kadar gorè potujejo. . .

Povest od sovraštva in ljubezni.

Spisal Karl Bienenstein.

(7. nadaljevanje.)

V.

Kmet Joža, ki je izdelal Zagorjanu maščevalni načrt, bi bil resnično pripravljen, da prisede, po krivem. Stori bil to itak lahko, kajti razven nekoga hlapca, ki je v hlevu spal, ni bilo nikogar v njegovi hiši, kateri bi mogel pričati, da ni bil Zagorjan tako dolgo v noči pri njemu.

Joža je doživel enkrat boljše dneve. Ali pijača in igra, neumne stave in kupčije v pijanosti so ga spravili tako daleč. Končno celo davkov ni mogel plačevati in je moral gledati, kako mu je eksekutor en komad živine za drugim iz hleva odpeljal. Zdj mu je bilo vse eno, kako bi se razvilo njegovo propalo življenje. Ali doslej je bil nenevaren lopov; preprij med Požurnikom in Zagorjanom za ubito telico pa je vzbudil v njemu vse slabe lastnosti. Spomnil se je, da ga je ravno Požurnik vedno zaničeval in zato se je postavil na Zagorjanovo stran. K temu je prišel zdaj še drugi vzrok. Joža je vidil pri obiskih na Zagorjanovem večkrat Roziko. Opažoval jo je pri delu in z vsakim dnevom se mu je bolje dopadla. Semtertja mu je prišla misel, da bi bila to prava

žena zanj. Misli si je celo, da bi bilo na ta način mogoče, da postane zopet enkrat dostojni človek. In to hrepenenje je raslo ter raslo in postalo velikanski plamen, ki je gorel pred Rozikino sliko. Tesneje se je držal Zagorjana, ki je bil vesel, da je imel vsaj enega prijatelja, ker so se mu izomikali vsi drugi kmetje.

Neko nedeljo zvečer, ko je spremlil Joža Zagorjana iz gostilne proti domu, ni mogel več tih ostati in je rekel: »Ti, jaz bi imel s teboj nekaj prav resnega govoriti.« — »Tako, le govori! Upam, da ni nič slabega za-me.« — »Ne, ali obljubi mi, da me mirno poslušaj, kajti s par besedami se to ne da povedati.« — »Torej govori!«

»Vidiš, Zagorjan«, je pričel zdaj Joža, »mene ima vsa vas in vsa fara za lumpa. Ljudje imajo tudi deloma prav. Ali kako sem to postal, tega pa ne vedo. Ti veš, da je imel moj oče v gospodarstvu veliko nesreče. Ali skrival je to in jemat denar na hišo, brez da bi komu kaj povedal. Tudi meni ne. Misli sem torej, da nam gre čisto dobro. Ali nakrat umre oče in jaz sem moral posestvo prevzeti. Zdj so se mi oči odprle. Od vseh strani so prihajali in zahtevali denar in tako so šli lepi gozd, paša, najboljši travniki in njive. In v tem obupnem stanju sem pričel piti; kako je naprej bilo, to pa veš.« — Zagorjan je tiho pokimal, potem ga je pogledal in vprašal: »No?« — »Veš, sosed, jaz mislim, da bi vendar še kaj iz mene postalo, ko bi dobil poštno žensko. Moči imam, gospodarstvo tudi zastopim in to,

kar potrebujem za začetek, imam hvala Bogu še. Potreboval bi le pridno ženo, ki ima veselje do dela in se mi dopade. In vidiš, taka ženska zame bi bila tvoja Rozika. Bi ji ne bilo treba veliko dati. Samo toliko, da hišo malo izboljšam in par komadov živine. Potem bi ti dokazal, da znam delati in je v meni več, kakor lump. To sem imel na srecu, pomisli in povej mi tvoje mnenje.« — Zagorjan je bil od teh besed tako presenečen, da ni našel besedice odgovora. Zamišljen je korakal poleg Joža in kadil. Ko mu je pa pipa ugasnila, se je ostavil in rekel: »Ne morem ti takoj odgovoriti, ker mi je prišla stvar prehitro. Rečem ti le odkrito: na najboljšem glasu nisi pri dekletah. Ako ti bode moja Rozika verjela, da hoče postati pametni kmet, tega ne vem. Ti si držal z mano in tega ti ne pozabim. Veselilo bi me, ko bi mogel reči: Vidite ljudje, jaz Zagorjan, ki se mu vsi izomikate, sem napravil iz Jožeta nekaj. In za en tisoček ter nekaj živine se mi tudi ne gre. Ali dekle, — to ne vem. Kajti silil ne bodem Rozike.« — »Ti bi moral z Roziko v redu govoriti in povedati, kar sem ti rekel.« — Se precej časa sta govorila. Končno je Zagorjan obljubil, da bode Roziki vse povedal in da bode skušal, jo pregovoriti. »Pomisli, kaj sem zate storil«, je rekel Joža.

V globokih mislih je šel Zagorjan proti domu. Prvič v svojem življenju se je pečal s svojim otrokom in mehko mu je postalo v njegovem sovražnem srcu. Misli je, kako krepka in pridna je bila Rozika vedno

V nedeljo 5. januarja popoldne ob 3. uri vsi na shod v Leskovce!

Politični pregled.

Naša in madžaronska plačila. Državni proračun za leto 1908 je predložen. Prvič se porabi nove določbe gledé „kvote“, to se pravi glede doneska k skupnim izdatki obeh državnih polovic. Preglejmo, kakšna so naša in madžaronska plačila:

Skupne potrebbščine znašajo	425 25
Odtegniti kredit za 1907, ki se razdeli še po stari kvoti	6 22
Ostane torej	419 03

Od tega odtegnemo lastne dohodke vojne uprave, ki znašajo	9 24
nadalje skupne colninske preostanke	136 99
Torej se ima pokriti v zmislu kvote skupno	272 80

Skupne državne potrebbščine, ki jih imajo plačati avstrijski narodi in Madžaroni v zmislu kvote, znašajo torej za leto 1908 kron 272 milijone 800.000. Po novi, ravnokar sprejeti avstro-ogrski pogodbi plačuje Avstrija 63 6% od te svote, Ogrska pa 36 4%. — Avstrija torej 173 1/2 milijone v, Ogrska pa nekaj čez 99 milijone kron. Preračunajmo tedaj, koliko plačujemo spolh. Avstrija plačuje:

milijone kron:	
Pri kvoti	173 50
Pri dohodkih colnine	120 81
Vsega skupaj 294 31	
Kaj pa Madžaroni? Ogrska plačuje:	
milijone kron:	
Pri kvoti	99 29
Pri dohodkih colnine	16 40
Vsega skupaj 115 69	

Z drugimi besedami povedano: Avstrija bode plačevala leta 1908 za skoraj 179 milijone kron več nego Ogrska. To imamo zahvaliti tistim ljudem, ki se pustijo „ljudske poslance“ psovati, ki pa v resnici niso drugzega nego ponižni „štifelpucerji“ vlade. Le plačujemo, — čas pride, ko bode ljudstvo samo odprlo oči in poglano nadležneže ter sebičnike tja, kamor spadajo.

Agrarno gibanje. Boj, ki se je ravnokar za avstro-ogrsko pogodbo vršil in končal in v katerem so kmetje vsled izdajstva svojih poslancev propadli, — ima vendar tudi dobre posledice. Kmetško vest, kmetško voljo je zbudilo blazno počenje ljudi, ki mečejo milijarde madžaronstvu v žrelo. Po vsej državi gré mogočno gibanje skozi kmetške vrste, v najbolj zaspanih krajih se pričenjajo kmetje zavedati, trumoma se odvrčajo od pogubnega klerikalstva in v mnogobrojnem, mogočnem številu se združujejo v kmetških agrarnih strankah. Vsi čutimo, da je šlo do sem in da ne gré več naprej. Nova pogodba je prenapolnila posodo! Na Štajerskem so prdrugičili nemški kmetje svojo dosedanjjo „bauernbundovsko“ stranko v veliko „nemško agrarno stranko“ (Agrarpartei). Isto se godi na Zg. Avstrijskem, isto je že ustanovljeno na Češkem in drugje. To je pravi odgovor na grehe vlade in poslancev! Agrarna stranka ni danes več igračka, ona je mogočna državna stranka, s katero mora tudi vlada računati. In „Štajerčeva“ napredna stranka koraka v eni vrsti s temi stran-

pri delu in kako ničesar dobrega v njegovi hiši ni imela. Kaj bi dekle zamoglo storiti, ko bi postala žena moža, katerega bi ljubila! Zagorjan je čutil nakrat ljubezen in ponos za svojo hčerko.

Rozika se je začudila; ravno je molzla, ko je stopil oče v hlev in hvalil lepo živino. Svit srce je stopil v njene oči in vse njeno srce je trepetalo, ko je rekla: »To me veseli, da pravi oče to.« — »Rečem samo, kar je res«, je odgovoril Zagorjan in zapustil hlev, ker ni hotel pokazati, kako mu je srce mehko postalo.

Drugi dan, po dolgem premišljevanju, si je vzel poguma, da govori z Roziko o Joževi ženitni ponudbi. Zavzemal se je za Jožo, ali rekel je vendar, da pripusti nje odločitev. Rozika je pritisnila roko na srce in rekla s solznimi očmi: »Hvala vam oče, da me ne silite. Kar zahtevate, storim; samo Jožeta ne vzamem! Rajne umrem! Oče, prosim vas, ne pečajte se z Jožom. Ne morem pomagati, jaz se bojim pred njim; zdi se mi, da bode postal on naša nesreča.« — Resno je gledal Zagorjan in odgovoril: »Jaz te oe silim, ako ga na noben način nočeš, mu moraš to povedati. Ali kar si naprej rekla, to nočem več slišati. Joža je lump, ali ti ne veš, zakaj je to postal in povem ti, da je v Redčem gozdu še veliko večjih lumpov. On je moj prijatelj in zato ne trpim slabe besede o njemu. Razumeš?« — S tem je bil pogovor končan.

(Naprej prihodnjič.)

kami, pod isto zeleno zastavo kmetске pravice. Dal Bog, da bi postali močnejši in dokazali svetu, da je kmet prvi gospod!

Nagodba in kmetje. Kmetijska centrala, ki je bila odločna voditeljica borbe proti avstro-ogrski nagodbi, objavlja zdaj sledeče vrstice: — Nagodba se je z veliko večino sprejela; torej se je najvažnejše kmetijske zahteve, pod noge teptalo. Združeni naši nasprotniki so sicer zmagali, ali v principu smo ostali mi zmagovalci. Vkljub svoji zmagi so naši nasprotniki razbiti in drugi takšni boj s tako izrednimi sredstvi bi ne zamogli dokončati. Naša kmetijska odkritosrčnost nam sicer ni prinesla zmage, ali vsaj častni poraz. Centrala je držala zeleno zastavo do zadnjega hipa visoko in neomadeževano. Vedno se je držala svojega programa in ni se pustila pripogniti. Obdana od stoterih kmetakih društev, podprta od sklepov kmetških zborovanj, polna zaupanja, je centrala falanga, od katere odletijo vsi nasprotniški streli brez uspeha. V polni moči stoji tukaj in postane voditeljica kmetškega gibanja na Avstrijskem. Centrala se zahvaljuje vsem, ki so ji bili v težkem času zvesti. V naši edinstvi leži moč. „Für Halm und Ar, heut und immerdar!“ A. Simitsch vitez Hohenblum.

Tudi gosposka zbornica je 19. decembra z velikimi težavami avstro-ogrsko pogodbo sprejela. Vse je torej pod streho, — vlada in poslanci so šli lahko s mirnim srcem na božične počitnice.

Prestolni govor, s katerim je cesar delegacijo sprejel, je omenil v prvi vrsti, da so zunanje razmere naše monarhije z drugimi državami izberne. Posledica dobrih razmer, v katerih se nahajajo evropske države, je stalni mir. — Cesar je omenil v prestolnem govoru tudi zahtevo za armado in prosil delegate, naj izvršijo redno svoje naloge.

Friderik grof Schönborn, predsednik upravnega sodišča in bivši minister, je umrl. Bil je klerikalec, kakor skoraj vsi avstrijski ministri, ali skušal je vsaj ostati brezstrankarski.

Koliko tobaka se je porabilo l. 1906? Poraba tobaka je prinesla državi leta 1906 skupno čez 241 milijone kron, to je za 11 1/2 milijone več nego leta 1905. Lepe številke, kaj?!

Dopisi.

Janživrh pri Ribnici. Gospodični učiteljici tam pri Orozlu, ne vemo prav, kak se že pišejo, želimo veselo novo leto. Naši otročniki nam pravijo, da gospodična ves božji dan v šoli šivajo in štrikajo, zato si mislimo, da jim je veliko časa na razpolago. Če je res taka, bi se jim mi priporočili, da bi nam izluščili z deco bučnega semena v tej dolgočasni zimi.

Račje. (Sramote ni.) Dragi „Štajerc“, ne zameri, da se zopet drznem te prositi tvoje ojstre krtače, da osnažiš neki jungferci njeno uniformo. Bilo je na dan sv. Štefana, pri g. M. gostilničarju v Račah. Dolgi čas zimskih večerov, me je privabil z mojimi tovariši v to gostilno. Kmalu pri vstopu v sobo, zagledam dobro poznano Kolarvo Nančo. Bila je prav židane volje, sedeča med dvema fantoma. Dekle si je gotovo hotelo privoščiti par kapljic rujnega vinca, ali zgodi se dostikrat, da človek malo preveč pije, tako se je tudi zgodilo naši sikani Nanči. Bila je tako pijana, da ni vedela ima hlače ali jenko in v tej pijanosti je prepevala, razbijala in tolkla ob mizo, kot besna. Ker si pa pri tej zabavi ni mogla ohladiti svoje vroče krvi, ji pa hitro pride na misel, kako bi se kaj kegljalo in res kmalu sta se podala z nekim fantom v kegljišče; kaj sta tam delala — tega ne vem. Ko se vrneta, se naša Nančika zelo prestraši, uvideč, da nima rute, ali ruta ni bila vkradena, temveč skrita. Ko bi ti frajlica ne bila tako noblik in bi se bila tudi z nekim fantom šla kratkočasit v kegljišče, tedaj bi ti ne bilo treba drugi dan rute iskati, toraj bodi prihodnjič bolj previdna, če hočeš kaj več dobit, sicer te pa malokdo mara.

Medborovnice, 26. dec. 1907. Prišel sem v gostilno pri „Vahu“ na eno steklenico piva, ker vem da ima Jozej vedno dobro pijačo. Pri drugi mizi so se pogovarjali čez Glinjako in pa čez Borovsko posojilnico; eni so vlekli nazaj — drugi

pa naprej. Slednjič so mogli Glinjani usta tiščati, ker niso mogli dokazati, kaj je Glinjaka posojilnica že koristnega napravila. Še čežinovnega križa niso spravili vkup. — V Borovljah ima pa posojilnica vsako leto 5 do 6 tavnend kron čistega dobička, ker ima velik promet. Zdjaj po novem letu bode dala od hranilnih vlog 4 1/2% obresti, kar druge prillikove hranilnice ne zamorejo. A tako — reče gostilničar — kar v nedeljo grem k Cinglu na Trato in bom svoj denar pobasov in ga bodem nesel v Borovlje, kjer dobim več obresti in tudi je bolj varno tam. (Ploskanje in odobravanje).

Sent Janž v Rožu. Pri nas so zdaj odprli železnično postajico, seveda ne drugači, da smo sami plačali vse stroške. Smo pa vsaj z svetom zvezani, prej nismo vedeli, ali bi se vozili do Svetne vasi, ali pa do Bistrice v Rožu. V Sent Janžu je vse koj kmet, čeravno prijatelji „Mira“, pa vendar tihi, pobožni in pošteni ljudje. Niso tako hudobni in breznačajni kakor zveza crnorudečih anarhistov od Borovelj do Ždovelj. Rajši imam tihega slovenskega kmeta, kakor pa odpadnika, ki se je vjel v mreže „Korošca“.

Borovlje (Ferlach). V Rožni dolini je nekaj takozvanih „visokošolcev“, kateri bi imeli duhovniki biti, pa niso ostali zvesti „Marjanišču“ in hočejo postati juristi. Ti mladeniči, prof. Scheiningova garda, pridigujejo zdaj novo vero v Borovljah in okolici! Zloglasnemu „Miru“ v Celovcu obrnili so hrbet in postali so — liberalci!!! Ti ljudje pišejo list „Korošec“ na Kranjskem, ker na Koroškem ne dobijo tiškarne — res v tako prevzetnem jeziku, kakor le od tako mladih neskušnih oseb pričakujemo. Po gostilnah nosijo svoj nos tako visoko — da ne pozdravijo več nikogar, kakor znajo le pijani hlapi in barabe. Ne vem kako to naš vrli naprednjak prvi gostilničar gospod Joze Just še pretrpiti zanore. Praojhova hiša je bila vselej napredna in tudi vai tujci tam občujejo in prenočujejo; torej naprej z odpadnimi mlado-slovenskimi fantalini. Sram bi imelo biti stare Borovljance da tem neskušnim mladeničem dajo se za nos voditi. Gospod Tonček Štangl le zato drži z njimi, da bi mu na konja pomagali. Ali nima z konzumom dosti opraviti?

Podljubelj, 23. dec. 1907. Sliši se iz zanesljivih ust, gospod fajmošter Janko Arnusch podjedo na Prevalje k Dev. Mariji na jezeru za župnika. Ta nova fara bode pa že bolj mastna kakor Podljubeljom, kjer razsaja danes le samo brezverski socijalni-demokratizem. Gospod si je ustanovil eno posojilnico, da bi svoje slabe dehodke malo poboljšal, a socijalisti ne marajo za njegovo „kaso“, kupili so si sami eno in nastavili jo v Bundravo hišo v Borovljah. Gospod Štangl in Barovnik vidita lepo poslopje stare Borovske hranilnice, revčka pa hočeta temu močnemu zavodu tekrovati! Če Vama tudi „Turki“ pomagajo ne bodeta nič opravila. Delajte kar hočete, stari Borovski hranilnice niste kos!

Borovlje, na božičev dan 1907. Ljubi „Štajerc“, ti ne veš, kako se pri nas svet meša. Črni socijalisti so si izmislili kosmate laži, katere vsaka baba ošljata da nimajo nog, in spravili so med ljudi čenčarijo, da Borovska posojilnica nazaduje in da ljudje denar vzdigujejo. To pa ni resnica in vsak pameten človek vidi, da je narobe res. Posojilnica v Borovljah, katera je v rokah poštenih in zmožnih mož, se dobro vladuje in ima dosti kapitala, da vselej na vse strani vložnikom, kakor tudi vsakovrstna posojila, seveda na gotov način vstreči zamore. Posojilnica v Borovljah ima že svojo lastno hišo, katera zdaj 6% obresti nese, ker je vse dobro v najem dano. — Posojilnica je kupila tudi Boštovo hišo, katera ima veliko stavbenega protora v vrednosti 10 K seženj □, Lesa zrelega v gozdih je za več ko 25.000 gold. Železnica K 6500 — odškodnine, prodalo se je tudi nekaj grunta in vidi se, da ima Spodnjerožna posojilnica v Borovljah celo Boštovo hišo — zastoj. Rajni Bošt je bil pa najhujši in najzagriženejši prvak Cinglove stranke. Mož je bil velike postave in agitator po gostilnah, kakor ga zdaj patent-liberalni Slovenci nimajo. (Ča bi Bošt to vedel, da ima zdaj napredna stranka njegovo hišo, tako bi se še v hladni gomili zasukal. Človek suče — Bog pa obrne.) To jih pa strašno boli, da je posojilnica z nakupom Boštve hiše